

tror jeg, man skulde vente noget med at gaa til Checkafgiften, vente, til Anvendelsen af Check har naaet et saa stort Omfang, at den ikke paavirkes deraf.

Derved vil den beregnede Indtægt formindskes noget, og jeg kan tænke mig, at den højtærede Finansminister vil sige, at der maa skaffes ham nogen Kompensation. Der vil jeg da pege paa, at der er forskellige Afgifter, som det vist ikke er saa nødvendigt at opgive, og som det vist ikke vil volde særlig stor Glæde at opgive. Og saa vil jeg henlede Opmærksomheden paa en Indtægt, der kunde skaffes, og hvorved man samtidig vilde løse et andet Spørgsmaal paa en særdeles praktisk Maade. Man kunde nemlig afløse Bevillingerne til at svare højere Rente end 4 pCt. med et Stempel. Forholdet er dette, at Tilladelse til at svare højere Rente end 4 pCt. bevilges efter Ansøgning. Der skal en Ansøgning til; men Ekspeditionen er grumme simpel, idet Ansøgningen aldrig nægtes; Tilladelsen faas som bekendt med det samme gennem Amtet og her i København gennem Overpræsiediet, og den koster 65 Øre. Men det er et stort Apparat, der sættes i Gang med denne rene og skære Formalitet. En Uendelighed af Papir maa bruges baade fra Ansørgernes og Statens Side, og en hel Del Arbejde med Registrering af Ansøgningerne o. s. v. kunde spares. Man vilde spare en hel Del, hvis man ophørte med disse Bevillinger, men paalagde vedkommende, at der i saadanne Tilfælde paa Obligationen skulde sættes et Stempel, som naturligvis maatte være større end de 65 Øre, f. Eks. 3 Kr. Det vilde være let, saa meget mere som jeg er vis paa, at alle, som have med disse Forhold at gøre, baade Laantagerne, Sagførerne og de offentlige Kontorer, vilde sætte megen Pris paa at blive fri for den nuværende Fremgangsmaade, ja vist endog saa selve Indenrigsministeriet, der, naar Beretningerne og Papirerne komme ind, oversvømmes med utrolige Masser af Papir, hvad der ganske simpelt kunde undgaas ved den meget lettere Fremgangsmaade, jeg her tillader mig at foreslaa. Der har sidste Aar været bevilget 23,145 Andragender af denne Art. Det er altsaa et meget større Arbejde, end man skulde tænke sig, og i Virkeligheden til ingen Verdens Nytte, da Ansøgningerne ikke nægtes og heller ikke gøres til Genstand for nogen Undersøgelse udover dette, at Renten ikke maa være over 6 pCt.

Da Tiden er saa fremrykket, skal jeg ikke gaa meget i Detailler, men jeg vil dog omtale den Affattelse, § 155 har faaet.

Denne Paragraf tager Sigte paa at ordne Spørgsmaalet om de Banker; som have Tilladelse til at benytte Kontrabøger uden Stempelafgift, og de Banker, som ikke have det. Det forekommer mig, at den Ordning, der nu er truffen ved Folketingets Vedtagelse, ikke er tilfredsstillende. Den er ganske vist en Sejr for de Banker, som ikke nu have Tilladelsen; men Sejren bestaar i, at de kunne sige til de andre: Ja, nu kunne I have det saa godt til 1913, men efter 1913 har ingen af os denne Tilladelse, saa sidde I i det ligesom vi. Det er, havde jeg nær sagt, en Slags Hævnaakt: Naar vi ikke kunne opnaa, hvad vi ønske, ere vi tilfredse med, at ingen i det hele taget har denne Ret efter 1913. Jeg vil haabe, at det kan lykkes at faa dette Forhold ordnet paa en noget mere tilfredsstillende Maade; det var, hvis jeg ikke tager fejl, ogsaa ordnet anderledes i Kommissionens forslag.

Men i det hele ville mine Meningsfæller og jeg sætte megen Pris paa, at Lovforslaget meget snart kan blive ført igennem i en for alle Parter tilfredsstillende Form, og dertil ville vi yde vor bedste Medvirkning.

Vejstrup: Naar man er stillet saaledes, som vi i Øjeblikket ere herhjemme, at man nødes til at se sig om efter stærkt forøgede Indtægter for Statskassen, og Regeringen som Følge deraf forelægger Rigsdagen Skattelove til saa stort et Beløb, som Tilfældet er, er det naturligt, at man spørger om, hvilke Principper man er gaaet efter ved Udarbejdelsen af disse Lovforslag. Nu ved jeg jo vel — vi have hørt det her i Rigsdagen mange Gange —, at Regeringen ikke betragter disse Lovforslag som Skatteløve, men derimod som Indtægtslove. Det turde maaske være tvivlsomt, om Befolkningen ikke snarere vil kalde dem Udgiftslove, i alt Fald er der ikke nogen Tvivl om, at de ville komme til at virke som saadanne. Man kunde tænke sig, at der derigennem vilde komme en Uoverensstemmelse mellem Regeringen og Befolkningen. Jeg synes; det vilde være bedst, om man fra alle Sider enedes om at give disse Lovforslag Navn af det, de virkelig ere, for at forhindre denne Uoverensstemmelse, og kalde dem Skattelove og hverken mer eller mindre. Imidlertid forstaar jeg, at Regeringen ønsker at benævne disse Løve som Indtægtslove, og det forekommer mig, at Regeringen ved Udarbejdelsen af disse Lovforslag ikke har haft andet for Øje end den Indtægt, der kunde tænkes at flyde af dem, og jeg indrømmer ogsaa, at det under de forhaanden-